

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **M.K.**, bytem ...,
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha
4, Na Zlatnici 301/2,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary,
Závodní 353/88,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, čj. 152/DS/17-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 2. 5. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále též „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, čj. 152/DS/17-3 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru právního (dále též „*prvoinstanční správní*“)

orgán“) ze dne 13. 10. 2016, čj. 91282/2015/OP/JASV-33 (dále též „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, neboť jako provozovatel motorového vozidla zn. BMW, RZ: ... nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 13. 10. 2015, v 11:40 hod. v obci Sokolov, na ulici Křížová, stálo osobní vozidlo zn. BMW, RZ ..., a nezjištěný řidič tohoto vozidla nerespektoval význam svislé dopravní značky B 1 „Zákaz vjezdu všech vozidel“, s dodatkovou tabulkou „mimo zásobování“, když s vozidlem stál v úseku platnosti předmětné dopravní značky. Žalobce svým jednáním porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu mu byla uložena pokuta dle § 125f odst. 3 a v souladu s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu ve výši 1 500 Kč. Dále byla žalobci v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce navrhoval též zrušení prvoinstančního rozhodnutí a náhradu nákladů řízení.

[III] Žaloba

2. Žalobce žalobou brojí proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu, přičemž žalobu rozdělil do 7 podkapitol.

I. Porušení dopravní značky

3. Žalobce předně namítá, že pokud skutečně došlo k porušení dopravní značky č. B 1 („Zákaz vjezdu všech motorových vozidel v obou směrech“), nelze takový přestupek klást za vinu provozovateli vozidla jako správní delikt (ledaže by přestupek byl zjištěn automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy), neboť se nejedná o neoprávněné zastavení nebo stání, ale o neoprávněné vjetí. [srov. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu].
4. Řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu proti žalobci tedy bylo vedeno nezákonně, a proto je nutné napadené rozhodnutí zrušit.

II. Porušení § 125h zákona o silničním provozu

5. Žalobce rovněž namítá, že výzva k uhrazení určené částky byla v rozporu s § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť obsahovala nesprávný popis skutku. Dle výzvy totiž mělo ke skutku dojít na ulici Vrchlického, následně však správní orgán doznal, že došlo k pochybení, a že ke skutku mělo dojít na ulici Křížová.
6. Žalobci jakožto provozovateli vozidla přitom nebylo známo, kde přesně mělo ke skutku dojít, mohl se tedy řídit toliko informacemi obsaženými ve výzvě. Jelikož ty byly mylné, došel žalobce zcela legitimně k závěru, že určenou částku hradit nebude, neboť po přezkoumání zjistil, že na ulici Vrchlického se žádná značka č. B 1 nenachází.
7. Přitom pokud by popis skutku ve výzvě byl v souladu se skutečností, žalobce by určenou částku uhradil. Nezákonným postupem správního orgánu tedy byl žalobce zkrácen na možnosti vyřešit věc uhrazením určené částky. Pro nedodržení § 125h zákona o silničním provozu je následné řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nezákonné. (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30A 38/2014 – 45: „Výzva k uhrazení „určené částky“ je rovněž dle názoru krajského soudu obligatorní podmínkou

pro možnost případného následného zahájení řízení o správním deliktu. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil zcela jistě proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj.“).

III. Společné řízení

8. Řízení prvního stupně bylo ukončeno vydáním rozhodnutí prvního stupně dne 13. 10. 2016. Do té doby byl správní orgán povinen postupovat podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy projednat všechny správní delikty stejné osoby ve společném řízení a v souladu s § 125g odst. 3 téhož zákona za ně uložit souhrnnou pokutu.
9. Správní orgán však takto nepostupoval, neboť ačkoliv do vydání rozhodnutí prvního stupně začal žalobce stíhat pro minimálně 10 dalších správních deliktů provozovatele vozidla, neprojednal je všechny ve společném řízení a neuložil za ně souhrnnou pokutu.
10. Tím je žalobce krácen na svých právech, neboť nejen že bude nucen v případě neúspěchu se správní žalobou povinen uhradit několik pokut, rovněž bude povinen uhradit několik nákladů řízení. Nelze přitom připustit, aby v důsledku nezákonného procesního postupu správního orgánu bylo zasahováno do majetkové sféry soukromé osoby.
11. Je proto nezbytné napadená rozhodnutí zrušit, aby správní orgán dostal šanci postupovat v souladu se zákonem, tj. projednat všechny správní delikty, které klade žalobci za vinu, ve společném řízení.
12. Konkrétně se jedná o správní delikty ze dne 19. 2. 2015 (který je předmětem řízení před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 124/2016), 7. 7. 2016, 5. 12. 2014, 16. 11. 2014, 10. 12. 2014, 29. 10. 2014, 9. 12. 2014, 3. 2. 2016, 11. 2. 2016 a 28. 6. 2016. Pro všechny tyto správní delikty správní orgán žalobce stíhal, resp. minimálně v dané věci žalobci doručoval výzvu k uhrazení určené částky, a proto měl všechny tyto správní delikty projednat ve společném řízení.

IV. Vady výroku

13. Žalobce rovněž namítá, že místo, na kterém jeho vozidlo stálo, není ulicí Křížová, což vyplývá z Registru územní identifikace, adres a nemovitostí (dále jen „RÚIAN“) (v žalobě následuje část výřezu mapy s vyznačenou Křížovou ulicí a červeným křížkem označujícím místo, kde vozidlo žalobce stálo – známa oběma účastníkům z žaloby).
14. Správní orgán v tomto směru vycházel z toho, že na přilehlé budově je označení ulice Křížová. Tuto skutečnost žalobce nerozporuje, nicméně z RÚIAN je patrné, že výrok je v rozporu se skutečností, neboť vozidlo žalobce stálo na místě, které není jako ulice Křížová označen, a je rovněž pochybnost o tom, zda se vůbec jedná o pozemní komunikaci.
15. Odhlédne-li žalobce od výše uvedeného, resp. nahlížel-li by na věc tak, že se o ulici Křížová jedná, přesto je výrok nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť ulice Křížová označuje tři rozdílné pozemní komunikace, přičemž nikoli v celé jejich délce platí dopravní značka č. B 1. Z výroku přitom není zřejmé, v jaké části této ulice mělo vozidlo žalobce stát, zůstává proto otázkou, zda vozidlo žalobce skutečně stálo v takové části ulice Křížová, kde dopravní značka č. B1 platila (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015 – 42: „Z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto

nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená.“).

16. Dále žalobce namítá, že výrok neobsahuje odkaz na ustanovení, které obsahuje skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky má údajný správní delikt vykazovat ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Nelze přitom přehlédnout, že samotná skutková podstata správního deliktu dle § 125f silničního zákona je do značné míry blanketní, je proto nutné trvat na tom, aby výrok obsahoval odkaz na ustanovení, které obsahuje skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky má správní delikt vykazovat. V opačném případě je výrok v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích. (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 9. 4. 2015, čj. 60 A 10/2014 - 33: „Protože sběrná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, obsahuje normu odkazující, a také § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, musí být součástí právní kvalifikace skutku v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly naplněny, stanoví. Tento požadavek odpovídá i doktríně trestního práva, podle níž je u trestných činů s blanketní dispozicí třeba ve výroku uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, která byla zaviněným jednáním porušena.“).

V. Nezbytné kroky

17. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť jeho postup byl ryze formální. Např. není zřejmé, zda správní orgán označeného řidiče vůbec lustroval v dostupných evidencích, a to alespoň v CEO za účelem zjištění, zda pan D.P. nemá novou adresu trvalého pobytu (žalobce si tuto skutečnost může jen stěží ověřit), případně, zda pan P. nemá určenu doručovací adresu, nebo zda není držitelem datové schránky.
18. Lze se rovněž pozastavit nad tím, že se správní orgán nepokusil zjistit podobu řidiče žalobcova vozidla vyhodnocením záznamů z kamerových systémů instalovaných na přilehlých budovách.

VI. Výslech pana P.

19. Žalobce v řízení rovněž navrhoval vyslechnout jako svědka pana P. K tomu správní orgán uvedl, že „provedenými důkazy v tomto řízení má spolehlivě prokázáno místo spáchání správního deliktu, o kterém vůbec nepochybuje. Jeho výpověď by byla nadbytečná.“
20. K tomu žalobce namítá, že pana P. nebylo na místě vyslechnout pouze k tomu, kde vozidlo žalobce ustavil, ale také k prověření žalobcova tvrzení, že pan P. na daném místě prováděl zásobování. Pokud by se totiž toto tvrzení žalobce prokázalo, nedošlo by k porušení dopravní značky č. B 1, neboť zákaz z ní vyplývající se podle dodatkové tabulky nevztahoval na zásobování. Tím, že správní orgán žalobcově návrhu na výslech pana P. přesto nevyhověl, došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 As 58/2008 - 63: „V řízení, v němž se jedná o uložení sankce trestněprávní povahy, není možno pominout důkaz (svědectví) navržený obviněným, který by mohl být ve vztahu k předmětu dokazování jakýmkoli způsobem relevantní. Jakkoli je volba množství a druhu prováděných důkazů věcí správního uvážení a je tedy na rozhodnutí správního orgánu, které důkazy v řízení o přestupku provede a které nikoliv (svůj postup je správní orgán povinen náležitě

odůvodnit!), nesmí být omezeno právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, dosáhnout předvolání a výsledku svědka ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědek proti sobě /viz Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod – čl. 6 odst. 3 písm. d)/.“

VII. Protiústavnost

21. Moc výkonná uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází z nepřipustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo být nevinný, než nikdo.“ To je přitom v přímém rozporu s tím, co judikuje Ústavní soud a Nejvyšší správní soud, srov. např. rozsudek ze dne 24. 5. 2006, čj. 2 As 46/2005 – 55: *„Pokud je jisté či vysoce pravděpodobné, že jedna z vícero konkrétních osob se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustila, avšak není na jisto postaveno, která z nich to byla, nelze za přestupek postihnout nikoho, třebaže pachatel přestupku se mezi uvedenými osobami zjevně nachází.“*
22. Žalobce tedy namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
23. Ztotožnit se lze zejm. s usnesením Senátu, ve kterém tento vyjádřil názor zpochybňující ústavní konformnost předmětné novely zákona o provozu na pozemních komunikacích: *„Jedním z hlavních argumentů odpůrců nového znění právní normy je fakt, že zákon neodpovídá jednomu z principů trestního práva obecně, tj. neodvratnosti sankce za spáchaný delikt. Sankce (pokuta) uložená provozovateli vozidla v rozporu s výše uvedeným principem nepostihne pachatele deliktu, nýbrž přenáší odpovědnost na osobu odlišnou od pachatele, jejíž zjištění je pro správní orgán snadnější.“*
24. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již nelze zahájit řízení o přestupku s jeho pachatelem, ačkoli by jeho vina mohla být snadno prokazatelná. Uvážíme-li taková pravidla pro analogický případ s vlastníkem zbraně (kterou podle zákona o střelných zbraních vlastník nesmí předat osobě bez příslušného oprávnění), nebylo by možné skutečného vraha za vraždu postihnout, bylo-li by již zahájeno řízení o hypotetickém správním deliktu vlastníka zbraně. Na tomto příkladu je zjevná protiústavnost až absurdnost právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla.
25. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona rovněž zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nespílitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovena zákonem o silničním provozu.
26. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno).
27. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a

pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.

28. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumcí nevinny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.
29. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalobce má proto za to, že aplikací ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod. Žalobce proto dává soudu ke zvážení, zda by nebylo vhodné podat návrh na zrušení patřičných ustanovení silničního zákona k Ústavnímu soudu České republiky.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

30. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 24. 7. 2017, kde nejprve stručně popsal průběh správního řízení, k žalobě samé uvedl, že obsahuje námitky, které žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí neuplatnil, a proto se k nim žalovaný mohl vyjádřit až v tomto stanovisku k podané žalobě.
31. Žalobní námitku ad I žalovaný odmítl a je toho názoru, že porušení shora uvedené dopravní značky lze pod neoprávněné zastavení nebo stání podřadit. Zákazová dopravní značka B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“ zakazuje všem vozidlům do prostoru její působnosti vjíždět, tedy i zastavovat a stát.
32. I námitku ad II žalovaný odmítl jako nedůvodnou, neboť má za to, že pochybení správního orgánu prvního stupně v označení místa, kde k deliktnímu jednání došlo, nemá zásadní vliv na zákonnost jeho dalších kroků. V daném případě správní orgán prvního stupně uvedl ulici Vrchlického, která plynule přechází v ulici Křížovou, nejedná se tedy o zásadní změnu místa spáchání správního deliktu. Nadto se v dané lokalitě jedná o jedinou dopravní značku B1 s dodatkovou tabulkou zakazující vjezd všem vozidlům mimo zásobování do prostoru, kde se nachází objekt zjevně technického charakteru.
33. K námitce ad III žalovaný toliko uvedl, že prvoinstanční správní orgán postupoval v duchu zásady rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvené v ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu.
34. S námitkou ad IV se žalovaný neztotožnil. Jak je z veřejně přístupného mapového serveru www.google.cz/maps zjevné, ulice Křížová, v obci Sokolov, má tři části. Ve všech případech se jedná o veřejně přístupné pozemní komunikace v zástavbě, s jednosměrným provozem, jejichž nedílnou součástí jsou chodníky pro chodce, vyznačená parkovací místa pro vozidla a nezbytné dopravní značení. Pouze v jediném místě je na ulici Křížová umístěna dopravní značka B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“ s dodatkovou tabulkou „mimo zásobování“. Žalovaný je toho názoru, že místo spáchání správního deliktu bylo ve výroku popsáno jednoznačně a nelze jej zaměnit s žádným jiným místem v kterékoliv ze tří částí ulice Křížová, v obci Sokolov. Žalovaný se neztotožnil ani s žalobcovým tvrzením, že výrok postrádá skutkovou podstatu přestupku, když ve výroku je doslovně uvedeno: „nerespektoval význam svíslé dopravní značky...“.
35. Žalovaný odmítl i soubor výtek uvedených v části V. žaloby. Spolu s výzvou k úhradě určené částky bylo žalobci umožněno sdělit správnímu orgánu údaje o osobě, která v době přestupku vozidlo řídila. Toto oprávnění nelze ovšem chápat tak, že za pachatele přestupku

provozovatel vozidla určí kohokoliv. Očekává se, že je provozovateli vozidla známa způsobilost užívat vozidlo a identita osoby, které vozidlo půjčuje. Z tohoto důvodu by pak měl být žalobce schopen předestřít správnímu orgánu takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná a bude se moci stát předmětem dokazování. V daném případě tomu tak nebylo. Žalobce označil pana P. jako osobu, které zapůjčil motorové vozidlo. Na základě jím poskytnutých údajů, se správnímu orgánu při vynaložení přiměřeného úsilí nepodařilo zjistit osobu, které by bylo možné sdělit podezření ze spáchání dopravního přestupku. Za poskytnutí věrohodných údajů je zodpovědný provozovatel vozidla, a pokud této povinnosti nedostojí, nemůže tuto skutečnost jako nedostatek vytýkat správním orgánům.

36. Výtku neprovedení žalobcem navrhovaného výsledku svědka P. žalovaný rovněž odmítl. Žalobce směřuje provedení důkazu do přestupkového jednání blíže nezjištěného řidiče vozidla, ačkoliv oznámení o přestupku bylo 27. ledna 2016 odloženo, neboť se správnímu orgánu do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dověděl, nepodařilo zjistit skutečnosti, které by odůvodnily zahájení řízení proti určité osobě.
37. K námitce protiústavnosti zákonné úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt žalovaný uvedl, že mu nepřísluší zkoumat legalitu právní normy, toto je vyhrazeno soudům.
38. Závěrem žalovaný shrnul, že postupoval v souladu s platnými právními předpisy a žalobou napadené rozhodnutí považuje za zákonné. S odkazem na výše uvedené trval žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

39. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
40. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
41. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
42. Při jednání před soudem dne 22. 8. 2018 žalovaný setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, zástupce žalobce se k jednání nedostavil.
43. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
44. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným, že jako provozovatel motorového vozidla zn. BMW, RZ: ... nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 13. 10. 2015, v 11:40 hod. v obci Sokolov, na ulici Křížová, stálo osobní vozidlo zn. BMW, RZ ... a nezjištěný řidič tohoto vozidla nerespektoval význam svislé dopravní značky B 1 „Zákaz vjezdu všech vozidel“, s dodatkovou tabulkou „mimo zásobování“, když s vozidlem stál v úseku platnosti předmětné dopravní značky. Žalobce svým jednáním porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za spáchání

správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu mu byla uložena pokuta dle § 125f odst. 3 a v souladu s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu ve výši 1 500 Kč. Dále byla žalobci v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

45. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
46. Dle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, *právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání (písm. a), porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona (písm. b), a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu (písm. c).*
47. Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
48. Dle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, *dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společně řízení.*
49. Dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
50. Dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
51. Soud primárně obrátil pozornost na tvrzenou protiústavnost (aplikace) § 10 zákona o silničním provozu (bod VII. žaloby).
52. Krajské správní soudy i Nejvyšší správní soud konstantně judikují tak, že ono ustanovení zákona o silničním provozu není v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Kasační soud se tak vyslovil např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40 (tento i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), kde mj. uvedl: „(...) vezmeme-li v úvahu, že právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)],
 - *za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)],*
 - *kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5],*
 - *a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost*

provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [§ 125f odst. 4],

- *a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), nemá Nejvyšší správní soud (...) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti obstojí.“*

53. Tyto závěry nakonec obstály i před Ústavním soudem, který nálezením ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro rozpor s principem právního státu. Ústavní soud v nálezu rezultoval, že neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy, a tak rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (krajský soud v podrobnostech odkazuje na náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, který je k dispozici na <http://nalus.usoud.cz>).
54. Stěžejní žalobní námitka proto nebyla shledána důvodnou.
55. Stran námitek uplatněných v bodu I. žaloby soud předně připomíná znění § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o **neoprávněné zastavení nebo stání**. Dále, aby mohlo být zjištěno, že vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem, na místě vymezeném dopravní značkou č. B 1 stojí, lze velmi jednoduchou úvahou, spočívající v tom, že motorové vozidlo se pohybuje po komunikaci, dovodit, že muselo na uvedené místo nejprve vjet. A tím došlo k porušení zákona, protože, opět jednoduchou úvahou, je-li zakázáno vjetí, je tím spíše zakázáno i stání na takovém místě.
56. Žalobce dále namítal nesprávný popis skutku, resp. nepřesnou lokaci spáchání skutku ve výzvě k zaplacení částky (bod II. odst. 5 – 7 žaloby).
57. Žalobci lze přitakat v tom, že ve výzvě k zaplacení částky 400,- Kč ze dne 11. 11. 2015, čj. 91282/2015/OP/JASV-4, je skutečně uvedeno, že k vytýkanému pochybení mělo dojít v Sokolově v ulici Vrchlického. Místo spáchání přestupku/správního deliktu bylo později opraveno na ulici Křížovou. Ve smyslu § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu musí předmětná výzva obsahovat *popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7*. Žalobce reagoval na výzvu písemným sdělením doručeným prvoinstančnímu správnímu orgánu dne 30. 11. 2015, v němž uvedl, že „*provozované vozidlo řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě pan D.P.*“. Žalobce tak dal jasně najevo, že se za přestupek necítí být odpovědný, přičemž tuto odpovědnost musí dle něj nést D.P., který *provozované vozidlo řídil v předmětný čas*. Uvedená procesní strategie je ale v rozporu s tím, co žalobce uvádí v žalobě, tedy že chtěl pokutu uhradit a neučinil tak pouze z důvodu chybného určení místa spáchání přestupku. Jestliže totiž žalobce tvrdí, že *po přezkoumání zjistil, že na ulici Vrchlického se žádná značka B 1 nenachází*, pak musel ono zjištění učinit až poté, co reagoval na výzvu ze dne 11. 11. 2015. Z logiky věci totiž vyplývá, že kdyby tuto skutečnost věděl dříve, jeho další postup by spočíval (prizmatem žalobních tvrzení) v pasivitě spočívající pouze v neuhrazení pokuty (k

tomu srov. žalobní text „žalobce došel zcela legitimně k závěru, že částku hradit nebude“). Žalobce však aktivně označil za řidiče někoho jiného, tedy ho chybné označení místa spáchání přestupku nikterak neovlivnilo (a nebyl zkrácen na možnosti částku uhradit). Soud považuje předmětná žalobní tvrzení za účelová a námitku za nedůvodnou.

58. Soud rovněž nepřisvědčil námitce o neprojednání věci spolu s ostatními ve společném řízení (bod III. odst. 8 – 12 žaloby). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, čj. 9 As 212/2017-47 (k dispozici na www.nssoud.cz), mj. vyjevil toto (zvýraznění provedl krajský soud): „*Úvaha krajského soudu o možnosti, nikoliv nutnosti, správního orgánu prvního stupně spojit řízení o dalších deliktech stěžovatele do řízení již zahájeného je bezchybná s ohledem na skutečnost, že v době zahájení řízení (dne 2. 6. 2016) nebyly další správní delikty stěžovatele způsobilé k projednání. Pokud by snad k okamžiku zahájení společného řízení byly další správní delikty stěžovatele způsobilé k projednání a správní orgán prvního stupně by je v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, ve znění v době rozhodné, neprojednal ve společném řízení, nedošlo by tím bez dalšího k nezákonnosti na úkor práv stěžovatele. Práva stěžovatele by utrpěla až v případě ještě jiného zásahu, zejména uložením sankce v rozporu se zásadou absorpce (viz rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 As 301/2016 - 58).*“ Ze shora citované judikatury v prvé řadě vyplývá jednoznačný závěr, že samotný způsob vedení řízení správním orgánem (tj. zda správní orgán vede o několika sbíhajících skutcích společné řízení či nikoliv) není sám o sobě způsobilý přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud proto nemohl shledat žalobcovu námitku, jejíž podstatou bylo pouze vytknutí nevedení společného řízení prvoinstančním orgánem, důvodnou. Nad rámec nyní projednávané věci soud na okraj uvádí, že v teoretické rovině by nezákonnost rozhodnutí správního orgánu byla dána až v případě, v němž by tento při vedení více samostatných řízení nezohlednil již uložený trest za jiné sbíhající skutky žalobce. V daném případě však žalobce nic takového nenamítal, proto soud nemohl přezkoumat, zda správní orgány při uložení sankce postupovali ve shodě s výše popsanou zásadou absorpce trestů či nikoliv, neboť správní soud není další instancí v rámci správního řízení, proto není povinen, ale ani oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí nad rámec v žalobě uplatněných námitek. Správní soudnictví je naopak ovládáno zásadou dispoziční a je výhradně na žalobci, aby v podané žalobě vymezil důvody, které činí rozhodnutí správního orgánu nezákonným. Pokud jsou žalobní body formulovány vágně, nemohou si správní soudy důvody podané žaloby domýšlet, např. čerpající z průběhu předchozího správního řízení.
59. Žalobce dále namítal vady výroku prvoinstančního rozhodnutí (bod IV. odst. 13 – 15 žaloby).
60. Výrok prvoinstančního rozhodnutí v inkriminované části zní: „*Účastník řízení (následující žalobcovy osobní údaje) se uznává vinným, že dne 13. 10. 2015 v 11:40 hod. v obci Sokolov, v ulici Křížová, jako provozovatel motorového vozidla (...) nezajistil, aby nestálo uvedené vozidlo v místě, kde je umístěna dopravní značka B 1 – zákaz vjezdu všech vozidel s dodatkovou tabulkou mimo zásobování (...)*“.
61. Z výroku tedy vyplývá samá podstata protiprávního jednání – vozidlo stálo v ulici Křížová v Sokolově na místě, kam vodorovná dopravní značka č. B 1 zakazuje být jen vjezd. Jistě, v určité rovině si lze, pokud jde o detailnější identifikaci místa spáchaného přestupku, představit výrok ještě konkrétnější, nicméně v kontextu s dalšími skutečnostmi takový výrok ob stojí.
62. Městská policie Sokolov ve výzvě ze dne 11. 11. 2015 (viz výše) označila jako místo přestupku Vrchlického ul. v Sokolově. Žalobce ve vyjádření doručeném prvoinstančnímu orgánu dne

26. 2. 2016 mj. uvedl, že ve Vrchlického ulici se dopravní značka B 1 nenachází. Nejasnosti stran místa spáchání přestupku vedly žalovaného ke zrušení původního rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu (= rozhodnutí ze dne 31. 3. 2016, čj. 91282/2015/OP/JASV-20), kterému bylo uloženo, aby pochybnosti odstranil. Městský úřad Sokolov následně zařadil do spisu fotografie z místa spáchání přestupku pořízené na webových stránkách google.cz/maps a předvolal k ústnímu jednání žalobce (předvolání ze dne 30. 8. 2016, čj. 91282/2015/OP/JASV-26) a str. P.B. (předvolání ze dne 30. 8. 2016, čj. 91282/2015/OP/JASV-27). Žalobce reagoval na předvolání omluvou (doručena městskému úřadu dne 15. 9. 2016) v níž zopakoval, že ve Vrchlického ulici se předmětná zákazová značka nenachází, a vyjádřil podiv nad tím, že nově je jako místo přestupku označena ulice Křížová v Sokolově. Svědkyně B. na otázku, kde k přestupku došlo, při výpovědi (čl. 50) uvedla, že se tak stalo v Sokolově *v ulici Křížová u výměníku za dopravní značkou B 1 zákaz vjezdu všech vozidel*. Na otázku, aby uvedla, proč byl přestupek oznámen na jiném místě, svědkyně odpověděla: *K této skutečnosti uvádím, že jelikož se jedná o místo, kde je mezi ulicí Vrchlického a Křížová, došlo k mylnému označení místa přestupku. Znovu upřesňuji, že výše uvedené vozidlo stálo v obci Sokolov v ulici Křížová*. Žalobce, resp. jeho zástupce ve správním řízení byl následně vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí (výzva doručena dne 21. 9. 2016), avšak této možnosti nevyužil.
63. Prvoinstanční rozhodnutí pak stran místa spáchání protiprávního jednání uvádí mj. toto: *„Z výpovědi svědka strážníka Městské policie P.B. má správní orgán za prokázané, že dne 13.10.2015 v 11:40 řekla přestupek, kdy vozidlo BMW, RZ ... stálo za dopravní značkou č. B1 „zákaz vjezdu všech vozidel“. Na místě pořídila fotodokumentaci přestupku a umístila výzvu pro nepřítomného pachatele přestupku. Jelikož se nepřítomný pachatel do 5 pracovních dnů nedostavil na výzvu k projednání přestupku, následně provozovatele oznámila správnímu orgánu. K upřesnění místa přestupku uvedla, že přestupek neznámým řidičem byl spáchán v obci Sokolov, v ulici Křížová u výměníku za dopravní značkou č. B1 „zákaz vjezdu všech vozidel“. Ke skutečnosti, že byl oznámen přestupek na jiném místě, svědkyně uvedla, že se jedná o místo mezi ulicí Vrchlického a Křížová a vzhledem k tomu došlo k mylnému označení místa přestupku. Na závěr znovu upřesnila, že výše uvedené vozidlo stálo v obci Sokolov v ulici Křížová. (...) K vyjádření, které zaslal zmocněnec účastníka řízení, správní orgán uvádí, že v novém projednání vycházel mimo jiné z výpovědi svědkyně, která správní delikt obviněného oznámila, přičemž uvedla, že v oznámení došlo k mylnému označení místa přestupku a toto upřesnila na ulici Křížová. Její výpověď pak správní orgán ještě podložil fotodokumentací z veřejně přístupného webového portálu <https://www.google.cz/maps>, kdy se označení ulice nachází na přilehlém domě a která je shodná s fotodokumentací pořízenou strážníky Městské policie Sokolov. Vzhledem k uvedenému správní orgán nepochybuje o tom, že místo, kde ke správnímu deliktu došlo, správní orgán jednoznačně provedenými důkazy určil. Vzhledem k uvedenému je správní orgán názoru, že námitka obviněného, že z podkladů pro rozhodnutí místo správního deliktu nelze jednoznačně určit a proto by mělo být řízení zastaveno je účelová s cílem vyvinut se ze správního deliktu. Návrh na provedení dokazování ohledáním správní orgán zamítá jako nadbytečný úkon.“* Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal podáním doručeným městskému úřadu dne 7. 11. 2016, v němž uvedl pouze to, že „napadá rozhodnutí v plném rozsahu“, což nekonkretizoval ani přes výzvu správního orgánu. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí konstatoval: *„V novém řízení pak správní orgán prvého stupně postupoval v souladu s právním názorem odvolacího správního orgánu, kdy provedl důkaz výsledkem svědkyně P.B. kdy bylo zjištěno, že k deliktnímu jednání došlo u výměníku, k němuž je možný přístup pouze z ulice Křížová. Výměník je situován mezi ulicemi Křížová a Vrchlického*.

Při sepisování oznámení došlo omylem k záměně označení ulic. (...) Odvolací správní orgán rovněž nemá pochybnost o tom, že k deliktnímu jednání došlo v ulici Křížová, když provedl srovnání fotografií pořízených strážnicí MěP s mapovým serverem google.cz/maps, zejména pak pomocí veřejně dostupné služby street view. Zejména pak prostřednictvím služby street view mohl odvolací správní orgán důkladně zkoumat dopravní situaci v ulici Křížová, konkrétně v té části, kde se nachází výměník. Porovnáním virtuálního pohledu s fotografiemi pořízenými strážnicí MěP musí odvolací správní orgán konstatovat, že tyto jsou v naprosté shodě.“

64. Soud je přesvědčen, že slovní upřesnění ve spojení s fotodokumentací dostatečně jasně konkretizují místo, kde k vytýkanému pochybení došlo, a to i s přihlédnutím ke specifickým označením ulic v blokové zástavbě bytových domů. Námitka v této části proto nebyla důvodná.
65. Soud rovněž nepřisvědčil namítané vadě výroku prvoinstančního rozhodnutí co do absence odkazu na ustanovení, které obsahuje skutkovou podstatu přestupku (bod IV. odst. 16 žaloby).
66. Výrok prvoinstančního rozhodnutí v inkriminované části zní: „(...) čímž spáchal správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu“.
67. Výrok každého rozhodnutí je nutno posuzovat jako celek. A jestliže v jiné jeho části prvoinstanční správní orgán uvedl, že porušení předmětných ustanovení zákona o silničním provozu spatřuje v tom, že účastník řízení (= žalobce) „dne 13.10.2015 v 11:40 hod. v obci Sokolov, v ulici Křížová jako provozovatel motorového vozidla BMW, RZ ... nezajistil, aby nestálo uvedené vozidlo v místě, kde je umístěná dopravní značka B 1 - zákaz vjezdu všech vozidel s dodatkovou tabulkou mimo zásobování“ (viz výše), pak soud shledává takový výrok ve světle uplatněných námitek úplným a dostatečně konkrétním a přezkoumatelným.
68. Další blok námitek (bod V. žaloby) mířil na nedostatečnou snahu správních orgánů zjistit pachatele přestupku. Ani tyto námitky nebyly důvodné.
69. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
70. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, který v bodech 16 až 18 uvedl, že „podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2014, čj. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel

úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na www.psp.cz). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č.j. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č.j. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“.

71. Ve vztahu ke skutku, který byl spáchán dne 13. 10. 2015, soud připomíná, že Městská policie Sokolov dne 10. 11. 2015 oznámila prvoinstančnímu správnímu orgánu podezření ze spáchání přestupku (správního deliktu). K oznámení byla připojena fotodokumentace z místa přestupku zachycující vozidlo RZ... Písemností ze dne 11. 11. 2015, č.j. 91282/2015/OP/JASV-4, byl žalobce v souladu s § 125h zákona o silničním provozu vyzván jakožto provozovatel předmětného vozidla k zaplacení uvedené peněžité částky, a to ve lhůtě

15 dnů ode dne doručení uvedené výzvy. Předmětnou písemností byl žalobce rovněž poučen ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, tedy o možnosti sdělit ve výše uvedené lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku a že sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla se považuje za podání vysvětlení. Žalobce na výzvu reagoval písemným sdělením doručeným prvoinstančním správnímu orgánu dne 30. 11. 2015, v němž uvedl, že vozidlo řídil D.P. Ten byl proto písemností ze dne 10. 12. 2015, čj. 91282/2015/OP/JASV-11, předvolán k podání vysvětlení. Předvolání bylo D.P. zasíláno na adresu, kterou v reakci na výzvu uvedl žalobce. Obálka se však vrátila městskému úřadu zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Stejnou písemnost, tentokrát datovanou dne 18. 1. 2016, se nepodařilo doručit ani následně prostřednictvím Policie ČR, neboť dle sdělení Obvodního ředitelství policie Praha I ze dne 20. 1. 2016, čj. KRPA-25325/ČJ-2016-001120, *D.P. na uvedené adrese nebydlí, dle obyvatel domu se v místě nezdržuje a poštu si zde nepřebírá. Jiný pobyt není policii znám.* Věc přestupku pak byla záznamem ze dne 27. 1. 2016, čj. 91282/2015/OP/JASV-14, odložena. Dne 27. 1. 2016 byl pod čj. 91282/2015/OP/JASV-15 vydán příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání příslušného správního deliktu. Žalobce podal proti příkazu odpor.

72. Je nesporné, že na žalobce plně dopadají závěry vyjevené v rozsudku kasačního soudu ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46 (viz výše). Prvoinstanční správní orgán nedisponoval žádnými jinými indiciemi o pachateli přestupku. Za takové situace nebylo povinností správního orgánu činit další kroky směřující ke zjištění pachatele přestupku (lustrace v evidenci obyvatel) a jím učiněné úkony zcela naplňují zákonný požadavek nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Ani tyto žalobní námitky proto nebyly důvodné.
73. Nedůvodnými soud shledal i námitky prezentované v bodu VI. žaloby. Svědecká výpověď D.P. by mohla mít vliv na rozhodování správního orgánu v přestupkovém řízení. V řízení o správním deliktu však její provedení již nemohlo na věci nic změnit. Žalobní námitka proto nebyla důvodná.

[V] Náklady řízení

74. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.
75. Úspěšný žalovaný správní orgán žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň dne 22. 8. 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu